

ревец е следствие от нежеланието да се експлицира опозицията българин-циганин, при която от гледна точка на българина (каквито очевидно са интервюиращите) ще се окаже, че полу-българинът по родословие е всъщност „цял“ циганин.

И в крайна сметка трябва да допуснем, че опозицията българин-циганин **не е не съзнавана** от младите обитатели на „Христо Ботев“, **а е съзнателно избягвана**, за да не се окажат в позицията на негативно белязания „циганин“. Допускайки това обаче, под въпрос се поставя изказаното по-горе твърдение, че младите обитатели на „Христо Ботев“ могат безпроблемно да живеят в който и да е квартал на града – много е вероятно и без свързването им с квартала те да бъдат разпознавани като „цигани“, а днес те да имат поне смътно съзнание за това.

7. Вероника Димитрова: „Ние“ и „те“ в квартал „Христо Ботев“: типизациите на местните за не-местните

„Ние“ и „те“ е основна местоименна опозиция, чрез която се мисли различието, чрез която се противопоставят различни групи. „Ние“ бележи актуалната граница на света на нашето, на актуално значимото за нас. Как се конституира то? От една страна, от общото минало, от пресичанията на биографичните траектории в миналото, но и от разказите за тях, от интерпретативните схеми, в които тези пресичания са уловени и „застопорени“. Но, от друга страна, от отграничаването от нещо, което не принадлежи на това пресичане и на улавящите го интерпретативни схеми; от нещо, което с други думи **не е „наше“ и е не „наше“**. Светът на „те“ може да бъде конструиран като значим, така ние ще признаваме неговото съществуване. Но той може да бъде и изтласкан. Тогава е отречена неговата значимост. Той ще бъде **не-„нашият“** и следователно чуждият, в което се съдържа коренът на негативното оценностяване, защото не принадлежи към „нашия“, значимия свят:

Различното е не-наше; следователно чуждо. Единствено възможната опозиция, в която могат да бъдат мислени не-